

УДК 316.23

КУЛЬТУРНИЙ РОЗВИТОК СОЦІАЛЬНИХ КОНФЛІКТІВ ТА СОЦІАЛЬНИХ РУХІВ

І. П. Шевель

*Київський національний університет культури і мистецтва,
вул. Чигоріна, 20, м. Київ, Україна, 01601,
Shevelinna@ukr.net*

У сучасній країні існують такі різновиди політичних конфліктів, як конфлікти з приводу вибору стратегії та головних векторів суспільного розвитку та статусу державної мови. Соціально-політичні конфлікти виникають з приводу перерозподілу влади, визначається їх гострота, реальні та можливі наслідки. Підхід до вивчення соціальних конфліктів у теоріях різних науковців розкрито з різних кутів зору та підходів до їх вирішення. У динамічному поясненні процесу змін, які відбуваються в конфліктних ситуаціях, виділяється позитивна роль конфлікту в житті суспільства.

Ключові слова: конфлікт, соціальний конфлікт, теорія конфлікту.

Особливістю сучасної ситуації в Україні є те, що значна частина конфліктів, причини яких знаходяться поза політикою, набуває політичного забарвлення внаслідок спекулятивного використання політичними партіями та рухами історичних, соціокультурних, духовних проблем сьогодення у своїх вузькопартійних інтересах. Це, зокрема, стосується проблеми двомовності в Україні, оцінки окремих історичних подій та особистостей, міжконфесійних взаємин [1]. Суттєву роль у сучасній українській дійсності відіграє такий різновид політичних конфліктів, як конфлікти з приводу вибору стратегії та головних векторів суспільного розвитку, зокрема, між прихильниками ліберальної та соціально-орієнтованої стратегії, європейської інтеграції та проросійської орієнтації, входження України в НАТО та збереження позаблокового статусу української держави. Розв'язання таких конфліктів можливе лише за умов досягнення широкого суспільного консенсусу шляхом проведення публічних дискусій, відкритого обговорення у засобах масової інформації, проведення референдумів з найбільш гострих проблем суспільного розвитку.

Провідною тенденцією розвитку соціальних процесів у сучасній Україні є наростання дезінтеграції традиційних соціальних структур та зв'язків і поступове формування якісно нового типу інтеграції диференціації суспільства.

Практичний досвід останнього десятиліття ХХ ст. яскраво демонструє значне загострення боротьби за владу, статус і ресурси, права і сфери впливу найрізноманітніших соціальних суб'єктів від владних структур.

Постановка проблеми. У демократичних суспільствах розроблені механізми розв'язання соціальних конфліктів. Інтереси різних соціальних груп інституційно

репрезентують різні політичні партії й посталий конфлікт розв'язується шляхом переговорного процесу, реформування суспільства, зміни пануючої еліти на виборах, під час парламентської боротьби та іншими цивілізованими методами. У результаті відбувається не руйнування, а розвиток та вдосконалення суспільства.

Отже, *мета роботи* полягає в аналізі розвитку соціальних конфліктів та рухів які пройшли історичні етапи розвитку конфліктів і дають чіткі пояснення сьогоденної ситуації, яка склалася в нашій країні. Більшість соціально-політичних конфліктів виникають з приводу перерозподілу влади.

До перших фундаторів соціологічної парадигми соціального конфлікту справедливо зараховують **Карла Маркса**. Він рідко вживав термін «соціальний конфлікт», використовуючи переважно такі поняття, як «*суперечність*», «*боротьба*», «*антагонізм*», «*соціальна війна*», «*революція*», коли йшлося про різні аспекти соціального конфлікту, розгляд якого послідовно проходить крізь усю Марксову історико-матеріалістичну теорію суспільного розвитку. Він застосував конфліктну парадигму до всього історичного розвитку, розглянувши його як боротьбу класів, урухомлену головним протиріччям між продуктивними силами та виробничими відносинами. К. Маркс обґрунтував принцип матеріалістичного розуміння історії, матеріальної, економічної зумовленості головних соціальних колізій. Він вперше докладно й чітко показав, що міжкласовий конфлікт є передусім конфліктом інтересів правлячого та пригнобленого класів [2]. Прогностично важливим було положення про те, що чим виразнішою буде поляризація пануючого та пригноблених класів, тим більш насильницьких форм набуде розв'язання конфлікту. Це ми можемо вдало подивитися на прикладі сучасної ситуації, яка відбувається в нашій країні.

Проте загалом підхід до вивчення конфліктів у теорії К. Маркса був значною мірою однобічним, і не тільки тому, що всі соціальні конфлікти були, по суті, зведені до класового конфлікту між пролетарями та буржуа, перекладаючи на сучасний стан в суспільстві конфлікт між звичайним населенням і олігархами.

З оригінальними концепціями виникнення соціальних конфліктів виступили американський соціолог **Р. Коллінз** і англійський соціолог **Дж. Рекс**. Якщо Коллінз досліджує конфлікти в основному з позицій мікросоціології, то Дж. Рекс будує свою концепцію на базі системного аналізу. Створивши модель «конфліктного суспільства», він надає важливого значення економічним чинникам, «засобів до життя» у формуванні протиріч і конфліктів [3]. Соціальна система, за Дж. Рексом, направляє корпоративними, об'єднаними власними інтересами, групами. Він був зосереджений на інституційному розгляді конфлікту в зв'язку з процесами соціальних змін, нерівністю, класовим протистоянням. Найпростіша схема розвитку інституційних конфліктів, згідно Дж. Рексу, включає такі моменти: у зрілій соціальній інституції утворюється керівне ядро, яке отримує низку переваг у розподілі благ(ми це б назвали привілеями); інтереси «правлячої еліти» та решти членів організації починають розходитися; зростає напруженість між владними та обділеними групами, одні з яких бажають зберегти статус-кво, а інші жадають перерозподілу владних повноважень; висувуються лідери опозиції, формується ідеологічне оформлення її інтересів; розв'язання конфлікту веде до змін; у результаті чого відбувається оновлення або зміна.

Таким чином, сам Р.Коллінз визначає теорію конфлікту в широкому діапазоні, стверджуючи, що вона представляється відкритими висновками всіх теорій і здається здатної врахувати всі рівні соціальної реальності, в тому числі, помітимо і соціально-політичної реальності, правлячої еліти.

Аналіз соціальних змін **Дж. Рекс** починає з опису «ситуації правлячого класу» – такого стану соціальної системи, при якому домінуюча група поширює загальний контроль над основними суспільними інститутами. Це дає Дж. Рексу можливість оголосити прояв невдоволення пригноблених груп найбільш раціональним способом їхньої поведінки, провідним ці групи до відкритого опору «правлячому класу». Наслідком цього стає визнання за соціальною системою тенденції до постійних прогресивних змін [4].

Для Джона Рекса конфлікт займає центральне місце в житті кожного суспільства, а порядок лише носить риси «перемир'я», що є наслідком перемоги однієї зі сторін. Конструюючи «чисту конфліктну модель», він відокремлює процес розподілу можливостей від самих можливостей, надаючи пріоритетний характер.

Дж. Рекс заперечує існування цілісної культури суспільства як основи неформального соціального контролю, описуючи соціальні зміни як продукт серії владних конфліктів між окремими групами, над якими немає ні диференційованих соціальних інститутів, ні духовно-ціннісних систем, що здійснюють контроль. Базові соціальні ситуації – конфлікт, перемир'я, революція – зізнаються процесами взаємодії раціонального типу. Суспільство, по Дж. Рексу, складається з конкретних груп і конкретних дій «реальних індивідів, що діють незалежним шляхом». Більше важким виявляється для нього пояснити наявність соціального порядку. Як вже говорилося, стабільність у Дж. Рекса є наслідок безперервного конфлікту і супутнього цьому конфлікту придушення невдоволення нижчих верств вищими. Прагнучи створити логічно струнку теорію, концептуалізації-зрущуючи конфлікт як сутність соціального світу, Дж. Рекс зводить нанівець значимість нормативно-ціннісних аспектів життя суспільства, представляючи людську діяльність як раціональний, але прагматичний акт. Однак, описуючи конкретні соціальні процеси: революцію, перемир'я і т. д., він змушений вказувати на «ідеальні» чинники, що вносить невідповідність у загальні теоретичні побудови, що приводить до протиріччя, нерозв'язного в рамках теорії, абсолютизує розподіл.

Дослідники, які розвивали дану модель, намагалися позбутися цього протиріччя, вводячи поділ макро-і мікропроцесів, де перші розглядалися як інструментальні, а другий, в силу близькості до реальних людей, наділялися моральними та ірраціональними елементами. Однак ці спроби не мали успіху. Дане протиріччя могло бути подолано тільки в разі створення інтегральної теорії, що розглядає порядок і конфлікт в якості особливих і різних умов, якими вони і є в реальності, а не як абстрактні теоретичні положення.

На протигагу домінування функціоналізму ряд соціологів в кінці ХХ ст., звертаючись до творчості **К. Маркса і Г. Зімеля**, намагалися відродити підхід, який вони позначали як «теорію соціального конфлікту». **Л. Козер** розвивав концепцію **Зімеля**, намагаючись показати, що конфлікт має позитивну функцію в складних плюралістичних

суспільствах. **Р. Мертон** розглядав теорію конфлікту в якості однієї з «теорій середнього рівня», тобто допоміжної стосовно структурно-функціональної теорії. Для складних суспільств характерне поєднання безлічі інтересів і конфліктів, що представляють собою якийсь врівноважуючий механізм і запобігають нестабільності. Конфлікти, за образним висловом **Л. Козера**, – це страхуючий клапан системи, що дозволяє через наступні реформи і інтегративні зусилля на новому рівні приводити соціальний організм у відповідність із зміненими умовами. Цінність конфліктів полягає в тому, що вони запобігають окостенінню соціальної системи, відкривають дорогу інноваціям.

Більш багатогранний розгляд суспільства у світлі конфліктної парадигми дав **М. Вебер**, котрий у полеміці з К. Марксом підкреслював багатовимірність стратифікаційних відмінностей та становищ. Ставлення до влади, відмінності у статусі й престижі окремих соціальних груп, розподіл людей за релігійними та ідеологічними ознаками. М. Вебер вважав так само важливими, як і соціальну стратифікацію за принципом відношення до власності. Насамперед, увагу М. Вебер приділяв аналізу конфліктів у середовищі самого правлячого класу та статусних правлячих груп. Головний конфлікт сучасної йому держави він вбачав у боротьбі між політичними партіями, які репрезентують спектр інтересів громадського суспільства, та бюрократією, чиновництвом [5]. Він далекоглядно передбачив, що майбутнє суспільство буде диктатурою чиновників, а не робітничого класу, що і ми можемо підтвердити сьогодні.

Георг Зіммель, підкреслюючи значення конфлікту, не приймав ні марксову дихотомічну модель, ні ту концепцію, згідно з якою кінцевим результатом соціальних конфліктів є руйнування існуючого соціального устрою. Він вважав, що конфлікт має позитивні щодо соціальної стабільності функції і сприяє інтеграції існуючих груп і спільнот. Г. Зіммель, називаючи соціальний конфлікт «суперечкою», вважав його психологічно обумовленим явищем і однією з форм соціалізації. Проте найважливішим положенням його соціології конфлікту, яке визначило напрямок витлумачення соціальних конфліктів на багато років, було акцентування на конфліктній сутності людини, її поведінки в соціумі. Корені соціальних конфліктів, за Г. Зіммелем, в природі людини, у іманентній її агресивності й конфліктності, що провокується суспільним життям [6].

Отже, теоретики соціального конфлікту неокласичного етапу розвитку цієї парадигми **Л. Козер**, **Р. Дарендорф**, **К. Боулдинг**, **Дж. Рекс** фокусують увагу на динамічному поясненні процесу змін і виділяють позитивну роль конфлікту в житті суспільства. На відміну від теорії структурного функціоналізму, представники якого виносять конфлікти за межі соціальної системи як щось невластиве для неї, він доводить, що конфлікти є продуктом внутрішнього життя суспільства, тобто він робить акцент на їх стабілізуючу роль для соціальної системи. За словами Р. Дарендорфа: «Той, хто вміє впоратися з конфліктами шляхом їх визнання та регулювання, той бере під свій контроль ритм історії. Той, хто упускає таку можливість, отримує цей ритм собі в супротивники» [7].

Р. Дарендорф і Л. Козер: беруть початок у вивченні конфлікту К. Маркса і Г. Зіммеля і є сучасними послідовниками, «класиками», таким визнається німецький соціолог Р. Дарендорф і американський учений Л. Козер, ідеї яких стали концептуальною основою сучасної парадигми конфлікту. На думку Дж. Тернера, вони продовжують розвивати два основних напрямки, заданих «родоначальниками»: Дарен-

дорф представляє діалектичну теорію конфлікту в традиції діалектичного підходу К. Маркса, а Л. Козер – конфліктний функціоналізм, що розвиває ідеї Г. Зіммеля. Найбільш видатним сучасним соціологом, який дотримується діалектичної теорії конфлікту, є Ральф Дарендорф. За Р. Дарендорфом соціальний конфлікт завжди був і буде властивий будь-якому суспільству в силу неминучої відмінності інтересів. Однак у постіндустріальному суспільстві, дослідження якого і займався Р. Дарендорф, основне протиріччя соціальних систем переміщується, на його думку, з економічної площини, зі сфери відносин власності в область відносин панування-підпорядкування, де основний конфлікт виявляється пов'язаний з перерозподілом влади. Водночас динаміка його виникнення в суті повторює логіку міркувань К. Маркса про діалектику розвитку конфлікту: об'єктивна протилежність інтересів сторін, усвідомлення цієї протилежності, виникнення соціальних організацій і т. д. Р. Дарендорф докладно розбирає умови виникнення конфліктів, фактори, що визначають їх гостроту, реальні та можливі наслідки і т. д. Роботи Р. Дарендорфа по праву дозволяють розглядати його як одного з сучасних класиків у вивченні конфлікту. У той же час, на думку критиків, поняття «конфлікт», поряд з такими основними для Р. Дарендорфа поняттями, як «насильство», «панування, підпорядкування» і «діалектика», використовується ним риторично [7, с. 144]. (Треба сказати, це поширений докір, що адресується конфліктології.) Р. Дарендорф намагається застосувати свої міркування до широкого кола соціальних конфліктів; в його текстах «конфлікт між підприємцями та профспілками» сусідить з конфліктом «між Сходом і Заходом» [9, с. 159], у зв'язку з чим він (там же) зазначає: «У цьому місці повинен стати повністю ясним сенс взятого за основу широкого визначення конфлікту. Форма зіткнення, яка в повсякденній мові називається «конфліктом» (втім, як і так звана «класова боротьба»), виявляється тут тільки однією формою більш широкого феномена конфлікту, а саме формою крайнього або значного насильства (можливо, також інтенсивності)».

Р. Дарендорфа вважає що в людському суспільстві не існує сталості, оскільки немає в ньому нічого сталого. В книзі «Соціальний конфлікт в сучасності» Р. Дарендорф в центр аналізу суспільного конфлікту ставить структурну гіпотезу про те, що нині поле конфлікту збігається з проблемою права кожного громадянина на доступ до благ і з моделлю відторгнення від цього права [10]. Після того як були вичерпані причини для суперництва «по вертикалі», ліквідовані ресурси класової боротьби, сучасність пропонує нову схему конфлікту навколо самого статусу громадянина, який з попередньої умови і рушійної сили «старого» класового конфлікту (за право володіти речами і благами) стає «новим» знаряддям політичного удару і соціального відторгнення від певних суспільством можливостей доступу до речей і благ. Відбувається зміна співвідношення між рівним правом на володіння благами і нерівній можливістю доступу до них. Критиком цієї теорії виступив В. Джаконіні, який вважав, що, таким чином, соціальний конфлікт у Р. Дарендорфа не збігається з внутрішньою динамікою соціальної сфери, а виявляється через феномени «маргіналізації», «поділу», «виключення» [11]. Ілюзія, що капіталізм гарантує добробут для всіх, валиться, і географічна дистанція між «нами» і рештою світу стає все менш обнадійливою. Виникло нове джерело конфлікту: між «нами», тобто більшістю, спрямованим у майбутнє, що користуються все більш витонченими товарами і благами, і «не нами», тобто меншістю (якому проте судилося

постійно збільшуватися), все голосніше (хоча і не завжди виразно) заявляє про пріоритет для себе проблему володіння хоч якимись товарами і благами, про те, що він потребує «допомоги посеред достатку». Ідеї Р. Дарендорфа і Л. Козера підготували ґрунт для затвердження основних принципів конфліктів, що визнає закономірність і неминучість конфліктних явищ, можливість їх перебігу в різноманітних, в тому числі і конструктивних формах, а також можливість керування конфліктами.

Доволі інтенсивно почала розроблятися конфліктологічна проблематика і в Україні зокрема в Інституті соціології НАН України та в Інституті дослідження проблем молоді та в інших наукових центрах. Проте велика кількість розробок не можуть замінити відсутності загальних концептуальних засад, які дозволили б побачити спільне джерело, механізми виникнення соціальних конфліктів в Україні. Без такої концептуальної мети теоретичної проробки «зависають у повітрі» й численні емпіричні дослідження стану громадської думки.

Отже, регулювання соціальних конфліктів є вирішальним засобом зменшення насильства майже у всіх видів конфліктів. Конфлікти не зникають за допомогою їх регулювання; вони не обов'язково стають відразу менше інтенсивними, але такою мірою, якою їх вдається регулювати, вони стають контрольованими.

Головна відмінність полягає у тому, що західна конфліктологічна сучасна парадигма відображає конфлікти стабільного громадського суспільства, якого ми ще не маємо. Тому найперше необхідний розгляд специфіки розвитку конфліктів в особливий історичний період розпаду тоталітарних структур, розпаду імперії, розвалу централізованої економіки, причому в конкретному українському суспільстві з притаманною йому економічною, політичною, духовною специфікою.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. Пірен М. І. Конфлікт і управлінські ролі. Соціально-психологічний аналіз / М. І. Пірен. – К., 2000.
2. Бем-Баверк О. Критика теорії Маркса / О. Бем-Баверк. – М. : Соціум, 2002. – 211 с.
3. Ключові положення теорії конфлікту. – М., 1995. – С. 236.
4. Rex. J. Max Weber / Discovering Sociology. – Routledge and Kegan Paul, 1973. – P. 124–131.
5. Вебер Макс. Політика як покликання і професія // Новий час. – № 21. – 1990 р.
6. Зіммель Г. Теорія конфліктного функціоналізму / Г. Зіммель. – М., 1993. – С. 415.
7. Козер Л. А. Функції соціального конфлікту // Американська соціологічна думка. – М., 1996. – С. 542–556.
8. Дарендорф Р. Діалектична теорія конфлікту / Р. Дарендорф. – М., 2001. – С. 213.
9. Turner J. The Emergence of Sociological Theory / J. Turner, L. Beegly, Ch. Powers. – 2-ed. – The Dorsey Press, 1989. – 482p. (143–147)
10. Turner J. The Structure of Sociological Theory / J. Turner. – 5th ed. – Wadsworth, 1986. – 661 p.
11. Уткін Е. А. Конфліктологія: теорія і практика / Е. А. Уткін. – М. : Тандем ЕКМОС, 2000.

Стаття надійшла до редколегії 12.05.2014

Прийнята до друку 25.06.2014

CULTURAL DEVELOPMENT OF SOCIAL CONFLICT AND SOCIAL MOVEMENTS

I. P. Shevel'

*Kyiv National University of Culture and Arts,
Chygorina Str., 20, Kyiv, Ukraine, 01601,
Shevelinna@ukr.net*

Modern countries face a variety of political conflicts, as conflicts over the choice of strategy and the main vectors of social development, language. Social and political conflicts arising from the redistribution of power. Conflicts vary by their sharpness, real and potential consequences. Conflict analysis is a crucial tool for understanding social and political processes, and for guiding conflict management and decision-making toward the peaceful and constructive transformation of conflicts. If it is managed through dialogue and negotiation, and its structural and circumstantial causes are addressed, conflict may offer an opportunity for realizing changes that are required to make society more fair and equitable. However, the general approach to the study of conflict in various scientific theories reveals from various angles and approaches to their solution. Social conflict itself is not necessarily negative. In many cases, it expresses a certain common sense regarding the potential and the limitations of the processes of development. The central problem is not that conflict occurs in society today, but rather that the State lacks the necessary capacities to manage them in an effective manner. In the process of explaining the dynamic changes that occur in conflict situations, stands the positive role of conflict in the community. Many conflicts tend to grow because there is a lack of institutional frameworks which are capable of providing platforms for dialogue and negotiation.

Keywords: conflict, social conflict, struggle, conflict theory.

КУЛЬТУРНОЕ РАЗВИТИЕ СОЦИАЛЬНЫХ КОНФЛИКТОВ И СОЦИАЛЬНЫХ ДВИЖЕНИЙ.

И. П. Шевель

*Киевский национальный университет культуры и искусств,
ул. Чигорина, 20, г. Киев, Украина, 01601,
Shevelinna@ukr.net*

В современной стране существует разновидность политических конфликтов, как конфликты по поводу выбора стратегии и главных векторов общественного развития, языка. Социально-политические конфликты возникают по поводу перераспределения власти. Возникновение конфликтов, определяется их острота, реальные и возможные последствия. Однако в целом подход к изучению конфликтов в теориях разных ученых раскрыто с разных углов зрения и подходов к их решению. В динамическом объяснении процесса изменений, которые происходят в конфликтных ситуациях, выделяется положительная роль конфликта в жизни общества.

Ключевые слова: конфликт, социальный конфликт, борьба, теория конфликта.

УДК 60.545.1 +71.084.5

ДУХОВНІ ЦІННОСТІ ЕТНОМАРГІНАЛЬНОЇ СУБКУЛЬТУРИ

Я. М. Балановський

*Уманський державний педагогічний університет імені Павла Тичини,
вул. Садова, 28, м. Умань, Україна, 20300,
balanovskuy@i.ua*

Багатівікова залежність від москвинських поневолювачів ввела український етнос в особливий якісний стан. Однією із форм виявлення цього стану є зафіксована у структурі української етнічної суперкультури етномаргінальна субкультура. Соціологічний аналіз функцій цього етносоціокультурного утворення потребує попереднього виявлення змісту ціннісних орієнтацій названої субкультури. Зміст духовних цінностей етномаргінальної субкультури визначається її місцем у структурі української етнічної суперкультури.

Ключові слова: етносоціологія, етномаргінальність, субкультура.

Переднє слово. Більше ніж трьохсотлітня залежність України від Московії та її правонаступників не могла не позначитися на характеристиках українського етносу. Ця обставина уже відзначена вітчизняною публіцистикою, соціальними науками. Наприклад, І. Патриляк акцентує свою увагу на тому, що в актуальному стані українства «минуле... триває в інших формах і впливає на сьогоdnішні обставини та майбутні пріоритети...» [1, с. 6]. На цю ж проблему вказує і О. Гринів: «Після проголошення незалежності українська нація вимушена вирішувати проблеми, успадковані від багатівікового підневільного становища» [2, с. 26]. «Тавро раба ще довго не злиняє з української душі і заважатиме нормальному розвитку всього, що стосується нашої свідомості», констатує Петро Федотюк [3, с. 59–60].

Тобто багатівікова цілеспрямована не тільки культурна асиміляція, але і духовне та фізичне винищення українців і українства, що здійснювалася Московією у різних формах, на різних рівнях суспільної організації не могли пройти безслідно для етнічних, соціальних, культурних, духовних вимірів українського етносу. Врешті-решт ці потуги привели до певних наслідків, спричинили стан кризи, занепаду, руїни українськості принаймні у частини етнічних українців. Ці набуті через тривале, багатівікове уярмлене становище риси, характеристики української нації і сьогодні впливають на її дії, поведінку, а тому визначають майбуття українського суспільства, найважливішою структурною ланкою якого є український етнос.

Різні аспекти «постмосквинського синдрому» української нації як інтегративного ядра українського суспільства досліджують сучасні українські науковці О. Гринів, Ю. Соболев, М. Птуха, І. Дзюба тощо. Серед зарубіжних дослідників цієї проблеми потрібно назвати Дж. Мейса.